

JUDA INFO 2

červenec - 2000

Peter Fischer, který u nás sloužil při Impresionante 2000 nám dal několik časopisů z jejich sboru TOS - Tübingen Offensive Stadtmission e.V. (Ofenzivní městská misie v Tübingen). Předkládáme Vám překlad jednoho článku od pastora tohoto sboru Jobsta Bittnera a svědectví od Davida Hogana, misionáře mezi mexickými indiány:

Doutnající křesťan

Mnoho křesťanů se podobá vyhaslé pochodni. Dříve jasně planuli a hořeli pro Boží království, ale z nějakého důvodu se plamen stále zmenšoval až zůstala jen doutnající, čadící, možná slabě žhnoucí, sazemi silně zanesená pochodně. Nejen že znečišťují svoje okolí a nedávají světlo, ale navíc většinou mají tu vlastnost, že to nevidí. Proto jsem si jednoho klidného odpoledne sedl ke svému psacímu stolu a modlil jsem se: „Pane, jaký je rozdíl mezi hořícím a doutnajícím křesťanem?“ Výsledek už pomohl mnoha lidem.

Rozdíl mezi hořícím a doutnajícím křesťanem:

Hořící křesťan	Doutnající křesťan
- chce ještě silněji hořet pro Ježíše	- ptá se, proč vyhasl
- usiluje o víc a hladoví po Boží přítomnosti	- ptá se, kde zůstal hlad a touha po Bohu
- ať se to hodí nebo ne, mluví o Ježíši	- nemá rád, když někdo hodně mluví o Ježíši
- na Bohoslužbě se raduje	- těší se až Bohoslužba skončí
- je plný věcí, které Ježíš dělá při něm i při sboru	- je plný věcí, které musí udělat on nebo ostatní
- raduje se z každého usvědčení z viny a hříchu, protože ví, že tak bude ještě víc hořet pro Ježíše	- raduje se z každého okamžiku, kdy se může vyhnout duchovní korektuře a pokání
- raduje se, že jeho starý život je pryč	- stýská se mu po jeho starém životě a snaží se něco z něho znovu obživit zabalené do náboženského roucha
- cítí jako privilegium, že smí pro Ježíše vykonávat i to nejmenší a nejnepatrnější	- i nejmenší a nejnepatrnější úkoly pro Ježíše vnímá jako přítěž
- už nemůže žít sám pro sebe, protože ví, že v něm hoří oheň Ducha svatého	- patří k nejnešťastnějším lidem, protože sice poznal oheň Ducha svatého, ale ten už v něm nehoří

Jak znovu zapálit Boží oheň?

V Mk 5,25-34 čteme o ženě, která zoufale toužila po Božím dotyku. Měla pět vlastností, které mohou být rozhodující pro to, aby ji mohl nově zapálit Boží oheň. Našel jsem je v malé knížce od Stephena Hilla.

1. Byla vyčerpaná

- Žena s krvotokem byla nemocná více než dvanáct let.
- Ve svém hledání uzdravení už byla všude a nic nepřijala.
- Byla hospodářsky zruinovaná a uzavřená ve svém prostředí. **Poučení pro nás:** Abychom mohli od Pána něco přijmout, musíme být úplně vyčerpaní z naší současné duchovní, emocionální a tělesné situace. Nesmíme už mít nic, co bychom mu mohli přinést. To znamená, že k němu přicházíme prázdní.

2. Měla uši, které slyšely

- Někdo jí vyprávěl o Ježíši, ale sama se musela rozhodnout, že k němu přijde. Zpochybní Ježíšovu moc, nebo v ní uvěří?
- Její srdce byla dobrá půda pro semeno naděje. Slyšela Ježíšova slova a dovolila jim, aby pronikly její bolestí. **Poučení pro nás:** Abychom přijali nový Boží dotek, musíme být ochotni naslouchat a poslouchat. Pán hledá srdce, která jsou připravená přijímat a ochotná jednat podle jeho slova.

3. Byla rozhodnutá, dotknout se Ježíše

- Nestačilo jí Ježíše jen vidět
- Byla připravená protlačit se zástupem a přijmout svůj zázrak. **Poučení pro nás:** Abychom od Boha něco přijali, musíme být připraveni probojovat se všemi překážkami. Možná to je spousta negativních myšlenek, nebo zatracování zlého srdce. Dokonce to může být strach z lidí. Je zajímavé sledovat, že mnoha křesťanům stačí být od Ježíše v „bezpečné vzdálenosti.“ Opravdoví

křesťané nejsou spokojeni, dokud se Ježíše skutečně nedotkli a neví, že jsou proměněni.

4. Byla čestná

Před Ježíšem vylila celé své srdce. **Poučení pro nás:** Před Bohem nejde nic zatajit. Bůh ví, kdy k němu upřímně přicházíme. Jste ochotni vyznat každý tajný hřích? Vyznání našich hříchů chce slyšet Bůh z našich vlastních úst.

5. Udělala to veřejně

a) Byla ochotná zveřejnit svoji bolest.

b) Nestyděla se následovat Ježíše. **Poučení pro nás:** Křesťanství je něco veřejného. Ježíš visel na kříži nahý - veřejně! Chcete Ježíše skutečně následovat za každou cenu? Pak už vaše zoufalá touha po novém Božím dotyku není soukromá věc. Víte, že probuzení vypuklo tam, kde byla před církví vyznána a očištěna vina a hřích? Vyznejte před ostatními křesťany, že váš oheň vyhasl. Požádejte o modlitbu, aby se vás znovu dotkla moc Ducha svatého. Buďte připraveni veřejně vyznávat Ježíše jako svého Spasitele a Pána a Boží oheň ve vás nepřestane hořet!

Offensiv Nr. 12 - 2/98 (Info-Magazin TOS Tübingen)

Nic není nemožné pro toho, kdo věří

David Hogan je pravý Texasan. Už více než dvacet let je misionářem mezi Indiány v Jižním Mexiku. Uzdravení lepry, cholery, chromých a slepých tam jsou projevem dětské důvěry v Ježíše. Skrze jeho službu bylo probuzeno k životu 200 mrtvých. Jeho zvěst není senzace, ale výzva: vést nekompromisní život s Ježíšem, dělat stejné a větší skutky než Ježíš a věřit a důvěřovat jako dítě.

Na bohoslužbě v TOS - Tübingen vyprávěl následující svědectví: Bratr Vincente je jeden z našich pastorů v Mexiku. Jednoho dne mi posel od něho přinesl dopis. Velmi špatnou Španělštinou tam bylo napsáno: „Mám velký problém. Potřebuji Tě tady. Potřebuji Tě velmi rychle.“ Toho dne jsem měl odjet na jinou Bohoslužbu a vlastně jsem nemohl jet pryč. Ale zatelefonovat bratru Vincentovi nebylo možné, protože tam nemáme telefony, faxy ani E-mail. Tak jsem nasedl na svoji motorku, Hondu 600XT, jel džunglí a skákal přes jámy. Do vesnice jsem přijel propocený a špinavý od bláta.

Bratr Vincente tam stál a čekal na mě. V rukou držel malý balík, zabalený do deky. Neměl jsem tušení, co to bylo. Než jsem slezl z motorky, přišel ke mně. Na očích jsem ještě měl ochranné brýle, v rukou rukavice, na zádech batoh a od shora dolů jsem byl pocákaný blátem. Aniž by na to dbal, vtiskl mi do rukou svůj balík. Nerozuměl jsem tomu, dokud mi neřekl: „To je můj vnuk. Je mrtvý. Je mrtvý už dvacet hodin. Čekal jsem na tebe. Chci svého vnuka zpět. Uvažoval jsem: „Hele, já přece nejsem Bůh. Já přece nemohu nějakému člověku vrátit život. To je Boží vůle! To přece nezáleží na mně, to může udělat jen Ježíš.“ Přesně tohle jsem mu řekl, ale on odpověděl: „Chci svého vnuka, TEĎ.“ Podíval jsem se mu do očí. Co jsem mu měl říci? Roky jsem je učil: Immanuel - Bůh je s námi! Ted' už jsem nemohl zpět. Musel jsem se modlit. Když jsme si znovu pohlédli do očí, řekl jsem: „Budeme vzývat život Božího Syna a moc Pána Ježíše Krista přijde ke tvému vnukovi.“ Řekl: „Ano.“ Tak jsme oba malého zvedli, pot se po mně řinul. Volali jsme: „Ve jménu Ježíše, prosíme, Bože dotkni se tohoto dítěte! Prosíme, Duchu svatý.“ Nestáli jsme ve stínu, nenacházeli jsme se v krásném domě s klimatizací, ale bylo horko a nejmůž nepohodlně. Dívala se na nás celá vesnice. Co Bůh udělá? Udělá Bůh něco? Modlili jsme se asi půl hodiny, možná déle. Potom jsem bratru Vincentovi mrtvé dítě vrátil - malý byl stále ještě mrtev. Řekl jsem mu: „Zde je tvůj syn, vzkříšený z mrtvých skrze krev Ježíše!“ Dlouho se na mě díval. Potom, aniž odvrátil zrak, ode mě vzal dítě. Nakonec se obrátil ke svému zeti a řekl: „Zde je náš syn, vzkříšený z mrtvých skrze krev Ježíše!“ Upřeně se na sebe dívali. Minutu nikdo nepromluvil ani slovo. Pak otec vzal svého syna, který byl stále mrtev. Obrátil se ke svojí ženě a řekl: „Zde je náš syn, vzkříšený z mrtvých skrze krev Ježíše.“ Žena plakala, protože její syn byl mrtev, ale přesto čelila pohledu svého muže. Dlouho se na sebe dívali. Pak vztáhla ruce, aby si vzala svého syna. Ve stejné minutě, kdy se dotkla dítěte, bylo znovu probuzeno k životu. Matka dítě pevně tiskla k sobě. Bratr Vincent zářil jistotou: Bůh jednal.

(Offensiv Nr.13 1/99 Info-Magazin TOS Tübingen)

oooooooooooooooo

**Blahoslavený muž, který snáší zkoušku, neboť když se osvědčí,
dostane věnec života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.
(Jakubův 1:12)**

[Zpět na seznam](#)